

Sygn. akt I UK 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania U. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie
o wysokość emerytury i wartość kapitału początkowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 2304/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona U. T. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 sierpnia 2014 r., w sprawie III AUa 2304/13.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 6, art. 7, art. 15 i art. 114 ust. 1 w związku z art. 173-175 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 748), polegające na niezasadnym odmówieniu „prawa do ustalenia w drodze zaskarżenia decyzji ZUS, rzeczywiście otrzymywanego wynagrodzenia za pracę nawet w sytuacji, gdy uwzględnienie odwołania (powództwa) nie doprowadziłoby do zmiany wysokości świadczenia emerytalnego, a zatem rozstrzygnięcie administracyjne pozostałoby w mocy w zakresie samej kwoty emerytury”, a także naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie obrazę art. 382 k.p.c. w związku

z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 §2 k.p.c., polegające na zaniechaniu odniesienia się do ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie rzeczywiście osiąganego wynagrodzenia w okresach świadczenia przez ubezpieczoną pracy na rzecz K. w K. bądź pozostawania na urloпах macierzyńskich.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem „w sprawie niniejszej o wysokość kapitału początkowego oraz o wysokość emerytury występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a mianowicie: Czy ubezpieczony może zaskarżyć decyzje organu emerytalnego dotyczące kapitału początkowego i emerytury odnośnie ustalenia rzeczywiście otrzymywanego wynagrodzenia nawet wówczas, gdy uwzględnienie odwołania (powództwa) nie doprowadzi do zmiany wysokości świadczenia emerytalnego, a zatem rozstrzygnięcie administracyjne pozostanie w mocy w zakresie kwoty emerytury, natomiast na wypadek odpowiedzi twierdzącej, czy wyrzeczenie powinno obejmować zmianę decyzji odnośnie załącznika wskazującego lata i kwoty wynagrodzenia z jednoczesnym utrzymaniem decyzji w mocy w zakresie wysokości emerytury”. Poniosła także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona na skutek naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba

rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do przedstawionego przez skarżącą problemu prawnego, wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego. Postępowanie w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych toczące się przed sądem ma na celu przeprowadzenie pełnej, merytorycznej kontroli decyzji wydanej przez organ rentowy w przedmiocie ustalenia prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Z tej przyczyny zasadniczo wyłączone jest stosowanie w takiej sprawie art. 189 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000 r., II UKN 147/00 (OSNP 2002 nr 16, poz. 389; z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 262/09, LEX nr 585728; z dnia 9 marca 2010 r., I UK 267/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 7, s. 382; z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 363/10, LEX nr 863948).

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Co się zaś tyczy podnoszonej przez skarżącą oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego

przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Wobec przedstawionego wyżej stanowiska judykatury, skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.